

[Kjær Rasmussen.]

lang tid har haft et ændringsforslag, et to-
talt ændringsforslag, liggende.

Tredje næstformand (From): Hr. Kjær Rasmussens udtryksform er på grænsen af det tilladelige, når hr. Kjær Rasmussen f. eks. bruger udtrykket „råddenskab på universiteterne“. Jeg skal henstille til hr. Kjær Rasmussen at tilpasse sit ordvalg efter den talerstol, han benytter.

Hanne Reintoft: Jeg skal gøre det kort og nøjes med at slå nogle enkelte principper fast.

Jeg tror, det har ligget klart fra begyndelsen, at dette lovforslag på ingen måde dækker kravene om en nødvendig udvidelse af demokratiet, om åbenhed i undervisning og forskning og brud med gammeldags om end høvdundne traditioner og enkeltmandsvælde. Lovforslaget fremtræder nu også med en lang række forvirrende ændringsforslag.

De af mindretallene fremsatte ændringsforslag vil for de allerflestes vedkommende betyde et om end beskedent fremskridt, og det kan kun beklages og vil vel ikke mindst blive beklaget af landets studerende ungdom, at det ikke — så beskedent det er — kan fremsættes af et enigt udvalg, at det ikke er lykkedes at råbe undervisningsministeren op, så at lovforslaget kunne føres ud i livet med bl. a. en næsten gennemført 50 pct. studenterrepræsentation. Kravet herom — jeg skal i øvrigt komme tilbage til det om lidt — er så stærkt, at det næppe er politisk forsvarligt at holde det tilbage, hvis man vil fastholde, at vi har et folkestyre.

Studenterne har meget klart gjort vrøvl over den måde, forskningen på universiteterne udføres på, og deres meget klare formulering: forskning for samfundet og ikke for profitten, burde alle folkevalgte og alle, der hylder et demokratisk folkestyre, vel kunne støtte.

Vi ved, hvordan megen forskning finansieres af private erhvervsorganisationer eller selskaber, der dækker disse organisationer. Meget ofte er der klausuler om en sådan forsknings karakter, og som jeg har sagt før, kan det måske være fristende for en enkelt forsker, der mangler penge til sin forskning, at sige ja til sådan en støtte, men samfundet må hjælpe ham ud af denne uacceptable

sjælekval ved at sørge for de fornødne midler eller betinge sig, at der, når der stilles bevillinger til rådighed fra private, sørges for absolut folkelig indsigt og kontrol med pengenes anvendelse. Det er meget vigtigt, fordi det tit er nødvendigt for studenterne at deltage i disse projekter for at få deres eksamen, og uanset ordvalget kan vi vel næppe komme uden om, at der desværre har foreligget eksempler på, at studenterne både er misbrugt, og også at forskningen har haft en karakter, der næppe kan siges at opfylde grundlovens bestemmelser om at gavne almenvellet.

Som før nævnt kan vi støtte kravet om den udvidede repræsentation af de studerende, men havde gerne set, at man havde overvejet vor henstilling om repræsentation for de færdiguddannedes organisationer, fordi disse brugere af uddannelsen i det praktiske liv ofte vil sidde inde med værdifulde erfaringer om mangler og fordele ved uddannelsen, ligesom de måske kunne bidrage til at åbne universitetets ofte lukkede verden noget.

I det hele taget må jeg sige, at jeg vil godt medvirke til ændringsforslaget om en 50 pct. studenterrepræsentation. Det er fremsat af studenterne som et klart ønske, og det er altså det mest progressive, vi kan nå frem til i denne lidet progressive sal. Men jeg forstår ikke helt studenterne, for enten har hr. Morten Lange ret i, at det ikke er modparten, og så kunne det måske være nok så værdifuldt at drage andre grupper med ind i universitetets ledelse, eller også erkender man fra studenterside, at der er to modparten, der i og for sig fører en kamp indbyrdes, og så forstår jeg ikke helt, at man holder sig, om jeg så må sige, de magtesløses magt for øje med sit paritetiske udvalg, at man ikke i stedet for søger at få folkelige og faglige organisationer ind og så søger at tilkæmpe sig en ærlig og åben majoritet for at føre denne kamp videre. Når man ved, hvordan studenterne rekrutteres i vort samfund med ca. 90 pct. fra borgerskabet, kan man måske i dette meget pæne demokratiske lovforslag skimte borgerskabets pænhed og, skal vi sige angst for klassekampen, angst for at tilkæmpe sig den majoritet, der er nødvendig for at få sine ønsker og krav sat igennem. Men som sagt, selv de progressive studenter går ikke videre. Det er også det